

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dagmara Gałuszko

Protokolant: Oskar Lebioda

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa A. B.

**przeciwko L. S. C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej Oddział
Polska z siedzibą w W.**

- o zapłatę

- 1. Zasądza od pozwanego L. S. C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej Oddział (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 6.500 zł (sześć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 10.06.2012r. do dnia 31.12.2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2016r.**
- 2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie,**
- 3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 633 zł (sześćset trzydzieści trzy złote) tytułem kosztów procesu,**
- 4. Nakazuje pobrać od pozwanego L. S. C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej Oddział (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 448,36 zł (czterysta czterdzieści osiem złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem kosztów sądowych,**
- 5. Nakazuje ściągnąć z zasądzonego roszczenia od powoda A. B. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 413,87 zł (czterysta trzysta trzydzieści złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów sądowych.**

Sygn. akt I C 979/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 maja 2013 r. powód A. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. S. C. de S. y (...) spółki akcyjnej Oddział (...) z siedzibą w W. kwoty 12.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że został potrącony na przejściu dla pieszych przez samochód osobowy, a sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie obowiązkowe oc posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Powód podał, że w wyniku kolizji doznał urazu głowy, urazu kręgosłupa szyjnego, stłuczenia podudzia lewego i stawu kolanowego. Podkreślił, że proces leczenia tych obrażeń wiązał się z cierpieniami zarówno natury fizycznej, jak i psychicznej. Dodał, że pomimo upływu lat, jego skutki odczuwa do chwili obecnej, bowiem nadal uskarża się na bóle i ogólne osłabienie

organizmu. Nadmieniał, że w wyniku wypadku na długi okres czasu utracił poczucie niezależności i samodzielności, co było tym dotkliwsze, że wcześniej prowadził bardzo aktywny tryb życia. Dodał, że wypadek źle wpłynął na jego zdrowie psychiczne.

Wskazał, że w toku niniejszego postępowania domaga się kwoty 12.500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wyjaśnił, że podstawą żądania zasądzenia odsetek stanowi art. 817 k.c.

W odpowiedzi na pozew (k. 52-56) L. S. C. de S. y (...) spółki akcyjnej Oddział (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zaznaczył, że w jego ocenie wysokość otrzymanego przez powoda zadośćuczynienia w kwocie 3.500 zł jest adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy. Podkreślił, że wypłacone przez niego zadośćuczynienie spełnia wszystkie ustawowe kryteria i jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2011 r. A. B. został potrącony na przejściu dla pieszych przez samochód osobowy.

Sprawca wypadku w dniu zdarzenia miał zawartą umowę oc z L. S. C. de S. y (...) spółką akcyjną Oddział (...) z siedzibą w W..

bezsporne, a nadto dowód:

- zawiadomienie k. 23,
- protokół k. 24-25,
- notatka urzędowa k. 38.

A. B. wskutek potrącenia najpierw upadł na maskę samochodu, a potem na jezdnię. Poszkodowany nie stracił przytomności, był jednak oszołomiony. Jedna z przechodzących osób (pielęgniarka) udzieliła mu pierwszej pomocy.

Z miejsca zdarzenia został odwieziony do (...) do szpitala, gdzie rozpoznano: uraz głowy bez utraty przytomności, nudności i wymiotów, uraz kręgosłupa szyjnego, ranę tłuczoną głowy. Rana została zszyta a poszkodowany skierowany do domu.

Następnego dnia poszkodowany obudził się z gorączką oraz opuchniętą prawą nogą. Z powodu bólów stawu kolanowego w dniu 16 września 2011 r. A. B. zgłosił się do szpitala, gdzie rozpoznano u niego złamanie głowy kości strzałkowej prawej przy prawidłowej stabilności stawu kolanowego i bez neurologicznych objawów ubytkowych, kończynę unieruchomiono w szynie gipsowej na 4 -5 tygodni. Poszkodowany nie zgodził się na hospitalizację.

Leczenie trwało 2 miesiące. Poszkodowany nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego.

Skutkiem wypadku było doznanie przez powoda urazu głowy (bez objawów wstrząśnienia mózgu) z raną tłuczoną, złamania głowy kości strzałkowej prawej oraz ogólnego potłuczenia. Rana głowy wygoiła się bez powikłań.

Wypadek spowodował utrudnienia w czynnościach dnia codziennego poprzez ograniczenie możliwości swobodnego przemieszczania się przez okres miesiąca. Po wypadku dolegliwości bólowe występowały przez okres ok. 2 tygodni. Rokowania na przyszłość są pomyślne, bowiem przebyte urazy nie spowodowały długotrwałych ani trwałych następstw. Powód leczenie podjął bezpośrednio po wypadku i trwało ono 2 miesiące. Leczenie powoda przebiegało

standardowo, bez powikłań i z dobrym efektem czynnościowym. Brak zgody powoda na hospitalizację nie miał wpływu na wynik leczenia.

Już po wypadku u powoda rozpoznano drobne torbiele śródczaszkowe. Wymagają one monitorowania, jednakże nie mają one związku z przebyłym wypadkiem w 2011 r. Do wystąpienia objawów torbieli przegrody przezroczystej, z którego to powodu powód odbył w 2016 r. leczenie operacyjne, dochodzi bez konieczności zadziałania czynnika zewnętrznego. Związek przyczynowy pomiędzy chorobą powoda a potrąceniem przez samochód wyklucza także okoliczność, że powstały wówczas uraz miał charakter powierzchownego urazu głowy, dotyczącego powłok skórnych. Od strony neurochirurgicznej w dniu 13.09.2011r., powód nie doznał urazu wymagającego leczenia neurochirurgicznego, stąd zdarzenia z dnia 13 września 2011 r. pozostaje bez wpływu na obecny jak i przyszły stan zdrowia powoda.

Aktualnie występujące u powoda dolegliwości bólowe stawu kolanowego prawego występujące podczas zmian pogody zdarzają się bardzo często po złamaniach kości i uszkodzeniu okostnej. Dolegliwości te są nieprzyjemne ale niezbyt uciążliwe i stopniowo ustępują.

W czasie wypadku jak też i do chwili obecnej powód mieszkał z rodzicami, jednak w chwili zaistnienia zdarzenia był sam, gdyż rodzice wyjechali na urlop. Bezpośrednio po wypadku poprosił o pomoc swoją byłą dziewczynę, z którą niedawno się rozstał. Sytuacja więc była dla niego bardzo niezręczna. O wypadku nie poinformował rodziców, gdyż nie chciał im przeszkadzać podczas ich urlopu.

W niedługim okresie przed wypadkiem skończył studia Akademię (...) w S. i był w trakcie poszukiwania pracy. Był już wówczas umówiony na rozmowę o bardzo atrakcyjną pracę, jednakże pracodawca z uwagi na jego stan zdrowia wycofał się. Ostatecznie poszukiwanie przez niego pracy po studiach zajęło około roku. Aktualnie pracuje w firmie zajmującej się serwisem silników okrętowych, zgodnie ze swoim wykształceniem.

Poszkodowany nie korzystał po wypadku z porad lekarzy psychiatrów, czy też z porad psychologa. Wkrótce po tym zdarzeniu pojawiło się u niego złe samopoczucie, obniżony nastrój, zaburzenia snu. Stał się nerwowy, mało towarzyski, stracił chęć do aktywności. Stan stopniowo poprawił się, wraz z odzyskiwaniem sprawności fizycznej. Te zaburzenia adaptacyjne trwały około dwóch miesięcy i nie pozostawiły uszczerbku na zdrowiu powoda.

Przed wypadkiem powód prowadził bardzo aktywny tryb życia (snowboard, pływanie, tenis, bieganie, siłownia). Konieczność unieruchomienia na dwa miesiące tym bardziej zatem wpływała negatywnie na jego samopoczucie. Aktualnie zmniejszył swoją aktywność fizyczną, m.in. zdecydowanie mniej biega.

dowód:

- zeznania świadka E. B. k. 121-122,
- opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii k. 136-140,
- opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii k. 171-177,
- dokumentacja medyczna k. 14-22, k. 35-37, k. 220-230, k. 270-278,
- opinia biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii k. 317-319,
- protokół oględzin k. 39-40,
- pismo z 6.06.2012 r. k. 93,
- opinia medyczna k. 94-95,
- zeznania powoda k. 197-198.

Pismem z dnia 7 maja 2012 r. A. B. wezwał L. S. C. de S. y (...) spółkę akcyjną Oddział (...) z siedzibą w W. do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 13 września 2011 r. Wezwanie to zakład ubezpieczeń otrzymał 9 maja 2012 r.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2012 r. zakład ubezpieczeń przyznał poszkodowanemu zadośćuczynienie w łącznej wysokości 3.500 zł oraz odszkodowanie w kwocie 1.000 zł.

bezsporne.

- dokumentacja z postępowania likwidacyjnego k. 27-34.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował, iż faktycznie doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył powód, ani tego, że pojazd, który prowadzony przez sprawcę wypadku posiadał aktualne w dniu 13 września 2011 r. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Jednakże pozwany kwestionował żądanie o zapłatę zadośćuczynienia co do wysokości wywodząc, że zapłata 3.500 zł w pełni rekompensowała doznaną przez powoda krzywdę.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonej przez stronę powodową dokumentacji medycznej, zeznań powoda i świadka w osobie jego matki. Zeznania powoda oraz świadka E. B. sąd uznał za wiarygodne, w zakresie, w jakim korespondowały one ze zgromadzonym w sprawie materiałem z dokumentów oraz z opinią biegłych sądowych. Przy tym podstawowe znaczenie dla oceny skutków zdrowotnych powstałych u powoda, miały opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii, psychiatrii i neurochirurgii.

W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932). Z uwagi zatem na okoliczność, że zakres powstałej u powoda krzywdy oraz zasadność poniesionych w związku z nią kosztów były pomiędzy stronami okolicznością sporną, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii tych biegłych sądowych.

Podstawę odpowiedzialności sprawcy wypadku stanowi art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., przy czym objęty był on ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Odpowiedzialność pozwanego L. S. C. de S. y (...) spółki akcyjnej Oddział (...) z siedzibą w W. opiera się na treści art. 822 § 1 k.c., wedle którego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie natomiast do treści art. 822 § 4 k.c. - uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przesłanką powstania po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę, stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, póź. 1152 ze zmianami). Roszczenie powoda oparte zostało o treść art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl natomiast drugiego uregulowania, w

wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dokonując ustaleń co do skutków w życiu powoda związanych z przedmiotowym wypadkiem sąd – jak już wyżej wskazano – posiłkował się przede wszystkim opiniami biegłych sądowych. Przy czym zauważyć należało, że w niniejszej sprawie sporządzone zostały trzy opinie: z zakresu psychiatrii, łączna z zakresu ortopedii i neurologii oraz z zakresu neurochirurgii. Co znaczące żadna z tych opinii nie została zakwestionowana przez strony. Powyższe zaś pozwoliło na ustalenie, że strony w pełni podzieliły zarówno metodologię biegłych, jak też i ich wnioski zawarte w opinii.

W ocenie sądu wszystkie opinie biegłych sporządzone zostały w sposób pełny i logiczny, opierając się na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie i doświadczeniu osób ją sporządzających. Z uwagi na powyższe przedmiotowe opinie biegłych sądowych jako pełnowartościowe źródło dowodowe należało uznać za podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W dalszej kolejności ustalenia wymagała okoliczność, czy i w jaki sposób wypadek z września 2011 r. wpłynął na codzienne życie powoda, a tym samym rozmiaru doznanej przez niego krzywdy. Dokonując ustalenia jej zakresu, sąd miał na względzie wiele przesłanek, w tym okoliczności, wypadku i podmiotowe uwarunkowania dotyczące powoda (w tym dotychczasowy stan zdrowia, tryb życia, wiek, jego ówczesną sytuację rodzinną i zawodową) oraz okoliczność, że proces leczenia został zakończony, a powód powrócił do swojego trybu życia sprzed wypadku, wykonuje pracę zawodową zgodną ze zdobytym wykształceniem, w dalszym ciągu uprawia sporty i prowadzi aktywny tryb życia. Przy czym nie sposób w oparciu o ustalony materiał dowodowy ustalić, że aktualne zmniejszenie aktywności fizycznej powoda wynikało z wypadku zaistniałego w dniu 13 września 2011 r. czy też może jest skutkiem zmiany trybu życia powoda. Nie jest już bowiem studentem tylko osobą czynnie pracującą zawodowo. Zasady doświadczenia życiowego wskazują zaś, że po rozpoczęciu pracy zawodowej następuje u wielu osób zmiana trybu życia wynikająca z wielości obowiązków, które wpływają na zmniejszenie ilości czasu przeznaczanego na tzw. „przyjemności”, w tym aktywność fizyczną.

Dodatkowo w toku postępowania sąd ustalił, że skutki wypadku nie są już aktualnie odczuwane przez powoda. Proces jego leczenia został zakończony, a powód nie przedstawił w toku postępowania dowodów popierających jego twierdzenia o związku objawów wynikających z torbieli przegrody przezroczystej z wypadkiem z września 2011r. Brak również dowodów, aby wypadek z 2011r. miał aktualnie wpływ na zdrowie psychiczne powoda.

Równocześnie jednak dostrzec należało, że skutki tego wypadku przez pierwsze miesiące były dla powoda dotkliwe, a rozmiar powstałej z tego powodu krzywdy uzasadnia uznanie wypłaconego przez pozwanego zadośćuczynienia za zaniżone.

Sąd uznał, że istnieją podstawy do zapłaty przez pozwanego dalszej kwoty zadośćuczynienia, jako że doznał on rozstroju zdrowia wskutek przedmiotowego wypadku. Zadośćuczynienie ma funkcję kompensacyjną i musi być rozumiane szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (por. m.in. wyrok SN z dnia 14 lutego 2008r., sygn. II CSK 536/07, Lex nr 461725). Z kolei w wyroku z 9 listopada 2006 r. (sygn. V CSK 245/07, Lex nr 369691) Sąd Najwyższy wskazał, iż ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury. Mając na uwadze powołane kryteria sąd uznał, że w niniejszym stanie faktycznym żądana przez powoda kwota nie jest adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2008 r. (sygn. III KK 349/07, Lex nr 395071) wskazał, iż pojęcie „sumy odpowiedniej” ma charakter niedookreślony, lecz w orzecznictwie

wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, niebędącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne.

Analizując czynniki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia sąd uznał, iż kwotą odpowiednią jest 10.000 zł. Dokonując powyższych ustaleń sąd oparł się na zeznaniach powoda, świadka oraz opiniach biegłych sądowych, a przy tym dostrzegł, że poza sporem była okoliczność, iż powód wskutek zaistnienia wypadku utracił możliwość uzyskania intratnej dla niego pracy. Natomiast okres jego starań o pracę od ukończenia studiów wydłużył się i trwał rok. Niewątpliwie zaś sytuacja ta musiała wpłynąć negatywnie na jego samopoczucie oraz samoocenę. Co znaczące powód na okres kilku miesięcy musiał zmienić swój tryb życia, a okoliczność braku uprawiania licznych sportów odczuwał w sposób dotkliwy. Sąd miał również na uwadze okoliczność, że wypadek miał miejsce na początku zawodowej drogi powoda, niechybnie zatem cała ta sytuacja, okoliczność, że jego koledzy realizują plany ze studiów, podczas, gdy on sam zajmuje się rekonwalescencją musiała wpłynąć na jego samopoczucie.

Niechybnie negatywny wpływ musiała również wywrzeć na powodzie konieczność korzystania z pomocy osób trzecich przy zwykłych czynnościach życia codziennego. Zwłaszcza w pierwszym okresie, kiedy to o pomoc – z uwagi na pobyt rodziców na urlopie – zwrócił się do swojej byłej już wówczas dziewczyny.

O ile zatem żądanie powoda sąd uznał za nieuzasadnione co do całości, to jednak adekwatnym w ocenie sądu było uznanie za zasadne przyznanie powodowi odszkodowania w kwocie 10.000 zł. Przy czym z uwagi na okoliczność, że powód uiścił już na jego rzecz kwotę 3.500 zł, należna powodowi kwota to 6.500 zł.

Zasądzając odsetki od powyższej kwoty sąd przychylił się w do stanowiska strony powodowej. W powołanym zakresie sąd miał na względzie brzmienie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W świetle powyższego sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 6.500 zł, o czym orzeczono w punkcie pierwszym oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono w punkcie drugim.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w punkcie trzecim wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. i art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398 z późn. zm.) oraz § § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461 ze zm.)

SSR Dagmara Gałuszko

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...),
3. (...)